

Németország és Latin Amerika megerősítik a történelmi kapcsolataikat

Az **előrejelzéseknek** megfelelően a 2019-es évnek már az első fele is a választások és egyben a változások ideje volt, s a második félév bizonyára bőven tartogat még további meglepetéseket. A gazdasági és politikai elemzők általában Kínában látják a legnagyobb gazdasági kihívást a „Nyugat”, vagyis az USA és az EU számára. **Az USA és Kína közötti gazdasági háború** 2018-ban bontakozott ki vámok bevezetésével. **India is belépett** a ringbe, vámokat szabva ki számos amerikai árucikkre. Ezek a folyamatok rövid úton egy teljes gazdasági háborúhoz vezetnek, s egy ilyen menetben a stagnáló és viszonylag gyenge EU-t az első menetben KO-val ütik ki. Márpedig egy USA-Európa gazdasági háború is **kibontakozóban van**. Tegyük hozzá, a legrosszabbkor. Az EU ugyanis számos olyan belső problémával küzd, mint a túlzott bürokrácia, a hosszantartó és kezeletlen menekültválság, a nyugati és közép európai felek világnézeti megosztottsága és még lehetne sorolni. Bár az EU potenciálisan világszempontú lehetne, de a jelenlegi tehetetlensége és önpusztító politikája gátat vet ennek. Noha az EU felismerte pl. a Latin Amerikában rejlő lehetőségeket és meg is kezdte a tárgyalásokat a MERCOSUR-ral (**Dél Amerikai Közös Piac**), ezek azonban mindeközben nem hoztak tényleges eredményeket. Maga az elképzelés valóban óriási lehetőségekkel kecsegtet, hiszen amennyiben létrejönne, azonnal a világ legnagyobb gazdasági tömbjévé lenne a maga több mint egymilliárd belső fogyasztójával és egy rendkívül erős európai dinamóval. Kétséges azonban – és jegyezzük meg, próféciailag is kizárt – az, hogy az EU a jelenlegi formájában képes lesz kivitelezni ezt a tervet. Németország, az EU gazdasági motorja azonban éleslátóan egy teljesen önálló gazdasági politikát is folytat a dél-amerikai kontinensen, s erre a kezdeményezésre már jóval inkább érdemes figyelmet fordítani - különösképpen próféciai szempontokból. Amennyiben kirobban egy teljes gazdasági háború a feltörekvő nagyhatalom Kína és a jelenlegi szuperhatalom, az USA között, annak a nevető harmadik, egy a Németország által vezetett új gazdasági tömb lesz a nyertese. És ez a kép tökéletesen megfelel a próféciai előrejelzéseknek is, kiegészítve azzal, hogy egy USA és Európa közötti gazdasági háború **aláásná** a II. Világháború után létrejött és mára már igencsak **lejárt szavatosságú** Transzatlanti Szövetséget, okafogyottá téve a Donald Trump által „elavultnak” nevezett NATO-t is. A szemünk előtt bontakozik ki a bibliai prófécia által megjövendölt fenevad birodalom, egy olyan Németország által vezetett gazdasági és szövetségi rendszer, ami átveszi a globális nagyhatalom szerepét.

Birodalomépítés német módra

Németország az EU gazdasági motorja, de az ország önmagában is egy globális nagyhatalom a világ negyedik élenjáró gazdaságával. Ipari és technológiai téren ugyancsak globális főszereplő, a világ harmadik legnagyobb exportőre és importőre [**forrás**]. Emellett Németország olyan önálló

és **siker**es gazdasági politikát folytat, ami a kialakuló gazdasági háború esetén is biztosítani fogja ezt a státuszát. Ugyanis 2019. május 28.-án sor került a **Latin Amerika és Karib Konferencia** elnevezést kapott találkozóra Berlinben, amit Heiko Maas német külügyminiszter még februárban meghirdetett. A konferencia alkalmával Maas 29 Latin-Amerikából, illetve a karib-tengeri térségből érkező külügyminisztert látott vendégül abból a célból, hogy levessék az alapjait egy szorosabb gazdasági együttműködésnek. Az egyedüli Latin Amerikai ország, ami nem képviselte magát, a találkozón az Venezuela volt. Maga az előterjesztés nem is annyira egy teljesen új kezdeményezés, mint inkább egy történelmi kapcsolat felelevenítése, megújítása. Még a *Tagesspiegel* kommentátora is ekképpen kommentálta Maas latin-amerikai fókuszát: „*A külügyminiszter, aki még mindig egy új témával kíván előállni, hirtelen felfedezett egy régi szövetségest.*” Igen, Latin-Amerika és Németország valóban réges-régi „szövetségesek”, amely kapcsolatnak legalább 500 éves múltja van, s amit röviden át is fogunk tekinteni az alábbiakban.

Maas ismételten emlékeztette a jelenlévő külügyminisztereket és a csaknem 1000 vendéget arra, hogy Európát és Latin Amerikát közös értékek fűzik egymáshoz. A német külügyminiszter határozottan meg van győződve afelől, hogy gyorsan változó világunk egy új rend irányába halad és az európai és latin-amerikai szövetség egy pozitív irányvonalat képes mutatni. Nyitó üzenetében bírálta és felelőtlennek tartotta a nagy gazdasági hatalmak lépéseit. Kínát azzal vádolta meg, hogy a keleti óriás a gazdasági hatalma által gyakorol politikai nyomást másokra, Oroszország pedig „*katonai erővel alakítja a politikai helyzeteket*”, az USA pedig „*egyre kiszámíthatatlanabb*”. Jegyezzük meg, ezen megállapításai helyénvalóak. Ezek után kifejtette, hogy egy ilyen bizonytalan és változó világban nem lehet másokra számítani így az európai és latin-amerikai közös tömb érdekeit magának a tömbnek kell megvédeni és érvényesíteni. Ehhez pedig: „*A két félnek sokkal közelebb kell kerülni egymáshoz. Szomszédokká kell lennünk ebben az új világban.*”

Haiko Maas a *Tagesspiegel*, vendégrovatában megírt cikkében is népszerűsítette az „új Transz-Atlanti Szövetség” érdemeit. A cikk fordítását 15 latin-amerikai lap vette át és publikálta. Maas rámutatott:

„Nem szükségszerű az, hogy Dél Amerika, a Karib-térség és Európa szenvedjék el az USA és Kína közt lezajló kereskedelmi viták járulékos kárait. Csak rajtunk áll az, hogy a közös érdekeinket és értékeinket globális szinten érvényesítsük. Együttesen meg van hozzá az erőnk: Az EU, a Latin amerikai országok és a Karib térség 62 állama az ENSZ tagállamainak csaknem egyharmadát teszik ki. Közösen több mint egymilliárd nőt és férfit számlálunk, s mi adjuk a világ bruttó nemzeti termékének 40%-át. Itt az ideje, hogy együtt használjuk ki ezt az erőt.”

Maas nem túlzott, és amennyiben a kívánt egyesség megvalósul, az nagyon sok szempontból rendkívül előnyös lesz Németország, valamint a teljes európai német gazdasági szféra [a közép

kelet-európai bedolgozó ipar] és természetesen Dél-Amerika számára egyaránt. Tény viszont, hogy nagyon vesziesen fogja érinteni az USA-t, de még Kínát is gyorsan a helyére teszi. A német ambíciót mi sem mutatja jobban, hogy ez a kapcsolat nem csupán gazdasági jellegű, fejleszteni kívánják a latin amerikai jogrendet és intézményeket, megoldást kívánnak nyújtani a klímaváltozás kihívásaira és számos más problémára. Amint Maas kijelentette a Deutsche Welle-nek: *„Minden alkalmat megragadunk ahhoz, hogy felélesszük a kapcsolatainkat és új lendületet adjunk neki.”* Egy másik, a **Deutsche Welle Espanol**-nak tett kijelentése szerint: *„Latin Amerika egy természetes szövetségünk – különösen napjainkban, amikor azt látjuk, hogy a globális rend egyre inkább nyomás alatt áll. ... Amennyiben elmélyítjük a kapcsolatainkat és egy lapról olvasunk akkor, nagy nemzetközi befolyást tehetünk az asztalra.”* Külön figyelmet érdemel az, hogy Maas latin amerikai körútja során, a **katonai együttműködés is szóba került**. Amennyiben Németország fegyverzi fel Latin-Amerikát, az önmagában is egy hatalmas gazdasági löketet ad a német hadiiparnak. Az első nagyobb tétel még Maas latin-amerikai körútjának alkalmával megtörtént, amikor **szerződést** kötött Jair Bolsonaro brazil elnökkel négy *Tamarandé* osztályú fregatt közös elkészítéséről a brazil flotta számára. A német Kereszténydemokrata pártok egy **stratégiai lapjában** pedig egyenesen Latin-Amerika NATO-ba való felvételét, illetve az európai védelmi rendszerbe való integrálását szorgalmazzák!

Abban biztosak lehetünk, hogy a németek nem csak beszélnek, de tesznek is, így a Németország és Latin Amerika közötti kereskedelemben idén már 5%-os növekedés várható, és ez csupán a kezdet. Ugyanakkor a német igényeket képviselő Maas kihangsúlyozta a jog, a rend és fegyelem szükségességét. Dél Amerika sok tekintetben egy elmaradott és fegyelmezetlen kontinens. Bár az együttműködést valóban megkönnyítheti Latin-Amerika és Európa szoros történelmi, sőt, etnikai kapcsolata, de amennyiben a projekt kiszélesedik, az új hatalmai tömb kialakulásával valóban nagyon gyorsan megváltoznak az erőviszonyok a világban. Ne hagyjuk ki a képből a bibliai figyelmeztetést sem: *„Járhat e két ember együtt, ha nem értenek egyet?” (Ám. 3:3).* Márpedig ha az egyetértés még két ember között is szükségszerű, mennyivel inkább két, több tucatnyi országot magában foglaló kontinens esetében. Ebben a kapcsolatban Németország játssza a vezető szerepet és határozza meg a kapcsolat irányvonalait. És ezzel azonnal felvetődik a kérdés, hogy miként fogja latba vetni Németország ezt az újdonsült nagyhatalmi státuszát a geopolitikai síkon.

A német-latin-amerikai kapcsolatok a középkortól napjainkig

A Német-római Birodalom már az 1500-as években szoros szövetségi kapcsolatot alakított ki Dél-Amerikával, miután a Habsburg I. [Szép] Fülöp elvette Johanna Kasztília-Leon királynőt. Kulturálisan, valamint az intézményeik és az európai fehér lakosainak tekintetében Dél-és Közép-Amerika a katolikus, birodalmi Európa tengeren túli kinövése, ellenben az angolszász kultúrkörhöz tartozó Észak Amerikával. Ennek fényében a kontinens déli féltekéjének

kapcsolatai szorosabbak voltak Európával, mint Észak Amerikával. Az 1800-as években - még a német nemzetállam megalapulása előtt - számos német gyáros telepedett át Dél-Amerikába, ahol lefektették a kontinens ipari fejlődésének alapjait. 1871-től, a Német Birodalom megalapulásával diplomáciai kapcsolatokat létesítettek a kontinens országaiban, fokozták a kereskedelmet és a befektetéseket is, ami egy újabb kivándorló hullámot indított el. A németek komoly bányászati jogokra tettek szert Mexikóban, Peruban, Chilében és Argentínában, a befektetéseik pedig vetekedtek az amerikai, a francia és az angol tőkével. A német bevándorlók milliói nagyon jól képzett szakemberek, iparosok, oktatók, tudósok és termelők voltak, akik nagyban hozzájárultak az új dél amerikai hazák kulturális és gazdasági fejlődéséhez. Közép-Amerikában a kávétermelés kifejlesztésében és annak exportálásában jártak az élen. Chile volt az első olyan latin amerikai ország, amely az 1870-es években porosz katonai kiképzők segítségével fejlesztette a hadseregét. Ezt a példát aztán több más latin-amerikai ország is követte, miáltal növekedett német fegyverek vásárlása is, egészen az I. Világháborúig. 1902 decemberétől egy hónapokon át tartó nagyon komoly konfliktus alakult ki az USA és Németország között, miután Venezuela nem volt képes tovább fizetni az európai tartozásait és a németek egy hajóhaddal szándékoztak beavatkozni. Válaszul erre, Theodore Roosevelttel a teljes amerikai flotta bevetésével fenyegetőzött. Ezt a konfliktust 1904-ben Hágában elrendezték. Az USA és a nagy gyarmathatalmak azonban féltékenyen tekintettek Németország dél és közép-amerikai ambícióira attól tartva, hogy egy német birodalom épül ki a kontinensen. Erre némi alapot adott Otto Richard Tannenberg 1911-ben előterjesztett „Grosse Deutschland” **„pángermán” tervezete**, miszerint a dél amerikai kontinens [valamint Afrika Ázsia bizonyos területei] közvetlen német irányítás alá kerültek volna. Az ilyen törekvések érthető módon nagy riadalmat okoztak Londonban, Párizsban és Washingtonban is. A híres **Monroe Doktrína** részben ezt az egyre szélesedő német befolyást kívánta volna ellensúlyozni az amerikai kontinensen. Jegyezzük meg, a tervet nem a Monroe Doktrína akadályozta meg - azt ugyanis a németek semmibe vették - mint inkább az I. Világháború kitörése. Németország befolyást gyakorolt a mexikói politikára is, különösen a mexikói forradalom (1910-1917) idején, amikor is háborút kíván szítani az USA és Mexikó között. Az I. Világháború kitörésével a németek újult erővel kívánták **bevonní Mexikót** Amerika megtámadásába. Ez volt a híres, Zimmermann telegram incidens.

1917 januárjában a német külügyi titkár, Arthur Zimmermann egy kódolt telegramot küldött a mexikói német nagykövetnek, Heinrich von Eckardnak. Az üzenet elsősorban a Németország számára rendkívül hátrányos tengeri blokádnak feloldását érintette. A német tengeralattjáróknak ebből a célból az amerikai hajókat is célba kellett volna venniük, ez azonban azonnal bevonta volna a háborúba Amerikát. Ezt figyelembe véve az üzenet magában foglalta a következőket is: *„Mexikónak szövetséget ajánlunk fel a következő alapokon: együtt lépünk háborúba [Amerika ellen], s együtt hozunk békét is, s ehhez bőséges anyagi támogatást nyújtunk, tudomásul véve azt, hogy Mexikó visszafoglalja az elvesztett területeit Texast, New Mexikót és Arizonát.”* Az angoloknak sikerült megfejteni a kódot, az üzenetet elküldték az amerikaiaknak és Amerika gyorsan be is lépett a háborúba, eldöntve annak kimenetelét. Mexikói részről Venustiano

Carranza elnök elrendelte a német ajánlat tanulmányozását, hiszen a mexikóiak soha nem törődtek bele a területeik egyharmadának elvesztésébe, amiket az USA 1847-ben a Mexikói Amerikai Háború során csatolt el Mexikótól, beleértve Kalifornia, Utah, Nevada, Arizona és New Mexikó államait. Mexikó ekkor mégsem mert felvállalni a háborút, mert Németország túl messze volt, katonailag le volt kötve az európai színtéren, a rendkívül erős USA pedig talán további területeket vett volna el Mexikótól egy háború során. A birodalmi Németország ezt a kártyát **akkor még nem volt képes kijátszani** – nem volt meg ennek a próféciai ideje – de az erőviszonyok gyors változásával és a próféciai előrejelzések szerint a következő futamban Latin Amerikának nagy szerepe lesz az USA elpusztításában a fenevad szoros szövetségeseiként.

Az 1930-as években Németország gazdasági önellátásra kívánt berendezkedni és a nyersanyagok beszerzésének érdekében egy szigorúan csak kétoldalú gazdasági kapcsolatot alakított ki több latin amerikai országgal, elsősorban Argentínával és Brazíliával. Ez a kapcsolat az USA és a brit birodalomnak jelentős hátrányt okozott. A gazdasági terjeszkedést 1933-tól kiegészítette egy propaganda háború is, amivel a Harmadik Birodalom melletti elkötelezettséget kívánták növelni, s ebben felhasználták a latin amerikai országok németajkú lakosait is. A német terjeszkedés annyira sikeres volt, hogy az USA 1939-től kezdődően kénytelen volt tervet kidolgozni egy déli irányból történő esetleges támadás ellen. A náci éra egy külön fejezetet igényelne. Tény, hogy a náci Németország egy különleges, USA ellenes szövetségi tervet dolgozott ki az óceánon túli partnereivel. A náci propaganda vezér, Joseph Goebbels ekként fejtette ki ennek lényegét a *Das Reich* 1944, március 26. számában:

„Argentína **egy napon** a dél-amerikai féltéke nemzeteiből álló vámuniónak a feje lesz. Ez **az Amerikai Egyesült Államok ellen összpontosuló unió** Bolíviát, Chilét, Paraguayt és Uruguayt beszámítva egy olyan erőteljes gazdasági tömböt alkot majd, ami Perut is bevonva és északi irányba terjedve nagyon nehéz helyzetbe fogja hozni a dollárgyarmat Brazíliát.”

A goebbelsi terv nem egy sajátos náci terv volt, mint olyan, hanem a mindenkori német politikát követő irányvonal, aminek célja Németország birodalomépítő terjeszkedése és befolyásának maximalizálása a térségben az USA hátrányára – vagy akár vesztére. Ez volt az Otto von Bismarck, a **Vaskancellár** által vezetett német birodalmi program, ez volt a náci program, s ezt a programot követi a demokratikus Németország is Maas képviselőjében.

Az pedig köztudott, hogy a II. Világháború után ismét nagyszámú német, köztük sok náci vándorolt ki, illetve menekült Dél-Amerikába. Összegezve, a németek által dominált Közép Európa, és annak világképe messze közelebb áll a latin-amerikai országokhoz, mintsem az angolszász hatalmak és azok kultúrája. Próféciai szemszögből nézve különösen fontos kihangsúlyozni a két hatalmi csoportosulás között fennálló történelmi ellentéteket.

A végjáték

Az elmúlt két nagy világháborúból Németország vesztésként jött ki, koraérett ambícióinál fogva. A gondviselés ugyanis **pontos próféciai időzítés alapján** biztosított teret **Izrael születésjogi törzseinek** az ígért áldásaik felvételéhez. Ez valami bő két évszázadra, hidegre tette a fenevad birodalmi törekvéseit. Az áldásaikat elherdáló, s azzal hálátlanul visszaélő, Istenüket elhagyó angolszász nemzetek mára azonban már javában megérlelték az időt az ítéletre. Büntetésük eszköze, Asszíria pedig ahogy egykoron, ma is egyenes arányban emelkedik fel az izraelita népek erkölcsi romlásával és dekadenciájával. A világ színpadán ki vannak osztva a szerepek és a fenevad e rövid szünet után újra főszerepben lép színre az utolsó felvonásban. A válságok és gazdasági háborúk teljesen átrendezik az erőviszonyokat és egy az angolszász érdekekkel szembenálló új euró-atlanti szövetség veszi át **a tírusi mintára felépült** világgazdaság irányítását. Míg a hanyatló észak-amerikai és európai atlanti szövetséget az USA dominálta, a helyébe lépő új dél-amerikai és európai atlanti szövetséget Németország fogja dominálni.

Az izraelita nemzeteket, élükön az angolszászokkal eléri a törvényszegés átka, a teljes gazdasági és katonai összeomlás:

5Mózes 28:49-52 ⁴⁹Az Úr messziről, a föld széléről rád szabadít egy népet, amely mint a sas, lecsap rád; olyan népet, amelynek nem érted a nyelvét, ⁵⁰egy zord tekintetű népet, amely nem nézi majd az öreget és nem kíméli a fiatait. ⁵¹Fölfalja jószágod ivadékát és földed termését, míg el nem pusztulsz. Nem hagy meg neked semmit gabonából, borodból és olajodból, teheneid elléséből és juhaid szaporulatából, míg meg nem semmisülsz. ⁵²Ostrom alá vesz minden városodban, míg magas és erős falaid, amelyekben bízol, az egész országban le nem omlanak, megostromol minden városodban, az egész országban, amelyet az Úr, a te Istened ad neked.

Az észak-amerikai kontinens a születésjogi ígéretek beteljesedéseként került József egyik fiának, Manassénak a kezébe a **Maifest Destiny** során. Az USA esetében a területeik „ostrom alá vétele”, valamint katonai megszállása elképzelhetetlen lenne Latin-Amerika aktív részvétele nélkül. Sosem volt nagy szerelem az USA és a déli szomszédjai között. Noha a gazdaságilag kiszolgáltatott latin amerikaiak milliói keresnek megélhetést az USA-ban, e népekben rendkívül erős az Amerika ellenes érzélem. Számukra az USA elbukása egyféle elégtétel lesz, a legális és illegális latin amerikai bevándorlók tízmilliói pedig egy ötödik hadoszlop szerepét töltik majd be egy nyílt konfrontáció alkalmával.

Árulkodó statisztikák

Dél és Közép Amerika, valamint a Karib-térség, azaz Latin-Amerika lakosainak száma 2019-ben **658,298,000** főt számlál. A kontinens multi-etnikumú, ahol a világ minden rasszcsoportja képviselve van. A legnagyobb rasszcsoportot azonban az európai fehér rassz képezi (36.1%), de még a színes bőrű lakosok [mestizo, mulatto, kreol] jelentős hányada is részben európai felmenőktől származik [**forrás**]. A dél-amerikai kontinens európai származású, vagy fehér

lakosainak száma így 236.987.280 fő, vagyis meghaladja a 2 és 1/4 milliárdot. Maga a „Latin Amerika” megnevezés is sokatmondó. A kontinens gyarmatosítói elsősorban a spanyolok és a portugálok voltak, s ennek megfelelően a két legfőbb hivatalos nyelv a spanyol és a portugál. Mindkét nyelv a Római Birodalomban használt latin nyelvből fejlődött ki, így nyelveik és kultúrájuk a birodalmi Róma örökségéből fakad. Az európai származású lakosok elsősorban közép európai és mediterrán [olasz, spanyol, portugál, német, stb.] népekből tevődnek ki. Kiemelt példaként, Argentína 44.2 milliós lakosának 86.4%-a fehér európai, s ennek több mint fele (25 millió) olasz [kald] származású, 3.5 millió (a lakosság 8%-a) pedig német [asszír] származású, s ezen kulturális kötődések nagyon is meghatározóak. Latin Amerika szerte legalább 25 millió német származású ember él. Ezekkel az adatokkal azt kívánjuk érzékeltetni, hogy Latin-Amerika sok tekintetben a birodalmi Európa egy távolabbi kitolódását, s ezzel egyben egy rejtett erőforrását képezi. Meglehet, ennek jelentősége némileg elhalványult az „angolszász dominancia” idején, azaz, az elmúlt mintegy 200 évben. Az angolszász hegemonia hanyatlásával és a birodalmi Európa felemelkedésével ennek az euro-atlanti kapcsolatnak ismét óriási jelentősége lesz.

A kontinentális Európa gazdasági és katonai nagyágyúja Németország, ami ennek az új euro-atlanti szövetségnek is a nagyágyúja marad. S ezzel maguk a németek is tisztában vannak. Egyetlen dolog várat magára: annak a bizonyos híres/hírheft német nemzeti karakternek a másik végletbe való átcsapása. Ugyanis a németiség sztereotip jellemzője a két szélsőséges végletbe, a mester és jó szolga szerepeibe való kilengés. Mesterként mindent elsöpörve kegyetlen világalomra tör, jó szolgaként pedig a szinte végletekig tartó alázatos meghunyászkodás jellemzi. Ennek ciklikussága proféciailag is beléjük van programozva, s így egy olyan történelmi szükségszerűség, ami rendeltetészerűen valósul meg az isteni akarat szerint az adott időben. Mert mint tudjuk, **Asszira/Németország az Isten büntetésének eszköze.**

Eljött az ideje a német karakterváltásnak? A jelek erre mutatnak. Egy **2018-ban tartott felmérés szerint** egyre növekszik azoknak a németeknek a száma, akik egy erősebb német hadsereget, kevesebb amerikai befolyást, az amerikai katonák kivonását és önállóbb német politikát kívánnak látni. A **Koerber Foundation felmérése** szerint a németek 43%-a szeretné látni a katonai kiadások növelését (ez a szám 30%-al több mint az egy évvel ezelőtti felmérése). A lakosság további 40% nem fokozná, de nem is csökkentené a jelenlegi katonai kiadások mértékét.

Az Economist magazin The World in 2019 különkiadásának **egy cikkében** igen éleslátóan mutat rá arra, hogy Németország vajúdik és egy különleges krízisállapotban van. Azért különleges, mert ennek nem gazdasági és még csak nem is politikai okai vannak, mint inkább intellektuális és pszichológiai vonatkozású okai! **A németek rádöbbenek arra, hogy a Pax Americana kimúlásával rajtuk áll az,**

hogy egy számukra előnyös kül- és biztonságpolitikát folytassanak. Ez elindította a karakterátlengés folyamatát. Ráadásul Trump felrúgta az 1945 óta tartó status quo-t, aminek lényege az volt, hogy Németország védelmét az USA biztosítja, az ország fejlődhet és gyarapodhat, csak ne militarizálódjon. Trump az amerikai gazdasági helyzetet figyelembe tartva pedig szinte követeli Németországtól a védelmi kiadások növelését, azaz, militarizálódását. Az amerikai vezetőség azonban továbbra is az engedelmes csatlós szerepét szánja a németeknek, akik viszont nem kívánják ezt a szerepet tovább játszani.

Az Economist cikke rámutat arra, hogy lényegében Amerika húzza le, tartja vissza Németországot a potenciáljától. És a németeknek nagyon elege kezd lenni ebből is, amit Heiko Maas kijelentése is tükröz: „*Németország ellensúlyozni fogja Amerikát amikor erre szükség van.*” Márpedig egyre szélesedik azok táborra, akik szerint Amerikát ellensúlyozni kell. A németek készek állnak a saját [birodalmi] érdekeik érvényesítésére, s ebben Latin Amerika készséges szövetségese lesz. A világ egy hatalmas átrendeződés előtt áll, ami rövid úton az antikrisztusi fenevad birodalmának felemelkedését eredményezi és ennek a körvonalait látjuk a szemünk előtt kirajzolódni.

Isten Egyházának Gyülekezetei

Church of God – Próféciai Figyelő

Copyright © 2019, Póli Pál, Isten Egyházának Gyülekezetei

Minden jog fenntartva. Ez a kiadvány szabadon másolható és terjeszthető, amennyiben a teljes szöveg módosítások vagy törlések nélkül kerül másolásra illetve terjesztésre. A kiadó nevét, címét és a kiadási jogot fel kell tüntetni. Ár nem számítható fel érte.
